

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ: СКЛАДОВІ ЕЛЕМЕНТИ

Світлана Недогібченко,

*науковий співробітник відділу узагальнення експертної
і судової практики НДІ інтелектуальної власності
НАПрН України*

У статті проаналізовано ст. 42 Закону України «Про освіту», прийнятого у вересні 2017 р. Основна частина статті присвячена новому поняттю «самоплагіат». У статті досліджено: публікації закордонних науковців; рекомендації закордонних вишів щодо оформлення наукових робіт; міжнародне та закордонне законодавство на зазначену тематику.

Ключові слова: академічна доброчесність, плагіат, самоплагіат, дублікат публікації

Постановка проблеми. Академічна доброчесність, плагіат, самоплагіат, дублікат публікації — про всі ці явища та поняття багато мови останнім часом у періодичних виданнях, на конференціях і серед науковців, як в Україні, так й у світі. Проявів та різновидів плагіату вчені вирізняють дуже багато. Такий інтерес дослідників різних країн світу та різних наукових сфер до принципів академічної доброчесності, пояснюється насамперед стрімким розвитком технологій передавання інформації, розвитком науки, та необхідністю швидкого обміну новими знаннями.

Актуальність досліджуваної теми пов'язується передусім з тим, що з 01.09.2017 р. в повному обсязі набула чинності Угода про асоціацію між ЄС та Україною [1]. У зв'язку з прийняттям Україною курсу на ЄС в державі вже давно було розпочато процес реформування різних сфер життя. Реформування будь-якої сфери життя та діяльності держави й суспільства починається з розробки та прийняття нового законодавства.

Реформування не минуло й системи освіти в Україні, що давно вже цього

потребувала. Так, 05.09.2017 р. Верховною Радою України був прийнятий новий Закон України «Про освіту» [2], який містить багато нових термінів і понять, нових вимог до стандартів освіти, мовних принципів та інші положення. У межах цієї статті цікавим видається аналіз поняття «академічна доброчесність», закріпленою у ст. 42 Закону України «Про освіту», та зокрема її ч. 4, яка визначає порушення академічної доброчесності [2].

Досліджували тему принципів академічної доброчесності вчені різних сфер науки як в Україні (Ульянова Г. О., Харитонова О. І., Ковальова А., Дойчик М. та ін.), так і за кордоном (М. Рой (Miguel Roig), М. Гарфінкель (M. S. Garfinkel), Дж. Бейлі (J. Bailey), Роберт Барбато (R. Barbato) та ін.).

Метою статті є дослідження порушень академічної доброчесності, виникнення поняття самоплагіату та дубліката публікації, їх значення в наукових публікаціях, визначення ознак цих понять, а також природи їхнього походження.

Викладення матеріалу. Початком розвитком академічної доброчес-

ЗАХИСТ ПРАВ

ності в українській науці стало прийняття Етичного кодексу вченого України, на загальних зборах відділень Національної академії наук України у квітні 2009 р. [3].

Цей Кодекс визначив загальні принципи роботи вченого, підкреслюючи, що «учений несе моральну відповідальність за наслідки своєї діяльності, що можуть впливати на розвиток людства, збереження природи та духовно-культурної спадщини...» [3]. З таким твердженням важко не погодитися.

Майже 8 років минуло з моменту прийняття проекту Етичного кодексу вченого України, відбулися зміни й у законодавстві. Так, поняття «академічна доброчесність», посіло чільне місце у ст. 42 Закону України «Про освіту», де закріплено поняття: «академічна доброчесність» — це сукупність етичних принципів і визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання й/або наукових (творчих) досягнень [2].

Законодавець також вважає необхідним визначити, що ж можна вважати порушенням академічної доброчесності:

«академічний плагіат — оприлюднення (частково або повністю) наукових (творчих) результатів, отриманих іншими особами, як результатів власного дослідження (творчості) та/або відтворення опублікованих текстів (оприлюднених творів мистецтва) інших авторів без зазначення авторства;

самоплагіат — оприлюднення (частково або повністю) власних раніше опублікованих наукових результатів як нових наукових результатів;

фабрикація — вигадкування даних чи фактів, що використовуються в освітньому процесі або наукових дослідженнях;

фальсифікація — свідомо зміна чи модифікація вже наявних даних, що стосуються освітнього процесу чи наукових досліджень;

списування — виконання письмових робіт із залученням зовнішніх джерел інформації, крім дозволених для використання, зокрема під час оцінювання результатів навчання;

обман — надання завідомо неправдивої інформації щодо власної освітньої (наукової, творчої) діяльності чи організації освітнього процесу; формами обману є, зокрема, академічний плагіат, самоплагіат, фабрикація, фальсифікація та списування;

хабарництво — надання (отримання) учасником освітнього процесу чи пропозиція щодо надання (отримання) коштів, майна, послуг, пільг чи будь-яких інших благ матеріального або нематеріального характеру з метою отримання неправомірної переваги в освітньому процесі;

необ'єктивне оцінювання — свідоме завищення або заниження оцінки результатів навчання здобувачів освіти» [2].

Найбільшу увагу науковців привертає абсолютно нове поняття у Законі України «Про освіту» — «самоплагіат». Хоча визначення є, проте воно все одно викликає особливо багато питань серед студентів і молодих вчених. Щоб надати відповіді на ці питання та не допустити двозначності, проаналізуємо поняття, визначені у тлумачних словниках української мови, законодавство розвинених країн світу та думки науковців.

Так, Великий тлумачний словник сучасної української мови містить визначення: «Плагіат — привласнення авторства на чужий твір науки, літератури, мистецтва або на чуже відкриття, винахід чи раціоналізаторську пропозицію, а також використання у своїх працях чужого твору без посилання на автора» [4].

Юридичне визначення та закріплення цього терміна з'явилося в нормативних-правових актах України, зокрема, у Законі України «Про авторське право і суміжні права» [5]. Так, ст. 50 цього Закону зазначає, що «плагіат —

оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору».

Проте ні в Законі України «Про авторське право і суміжні права», ні у Великому тлумачному словнику сучасної української мови, не має визначення «самоплагіат».

Для порівняння було досліджено низьку законів і регулятивних актів щодо середньої освіти та вищої освіти в таких країнах світу: Німеччина [6], Велика Британія [7], США [8], Канада [9] та ін. Проте поняття «самоплагіат» у жодному нормативно-правовому акті не було виявлено.

Однак поняття існує, тому постає питання історії його виникнення. Так під час дослідження цього поняття було встановлено, що у другій половині ХХ ст. (приблизно у 70-х рр., більш точну дату встановити не вдалося) у США з'явилося «нове явище» серед наукових публікацій, яке згодом поширилось і по всьому світу, йому дали назву «self plagiarism», у дослівному перекладі — «самоплагіат». У жодному тлумачному словнику немає поняття «самоплагіат». Це й не дивно, тому що це слово радше належить до студентського жаргону. Та й «вкрати» у самого себе твір, автором якого є ти сам, неможливо, це звучить абсурдно. Проте тут варто розібратись у суті цього явища.

Коли ж відбувається самоплагіат та яка його суть? Якщо плагіат передбачає подання чужих ідей, тексту, даних тощо як результати власного доробку, то про самоплагіат ідеться, коли автор вирішує повністю або частково використати власні раніше оприлюднені та розповсюджені ідеї, текст, дані тощо без будь-яких посилань на їх попереднє оприлюднення та розповсюдження. Та, як уже зазначалося, «вкрати» в самого себе свої наукові доробки неможливо, бо автор — це особа, котра своєю твор-

чою працею створила твір, а авторське право на твір виникає в результаті факту його створення. Для виникнення та здійснення авторського права не вимагається реєстрація твору чи будь-яке інше спеціальне його оформлення, а також виконання будь-яких інших формальностей [5].

Якщо розглядати суть визначення «самоплагіат», то можна дійти висновку, що малося на увазі власне порушення принципів академічної доброчесності під час дублювання публікації.

Відомий психолог, з університету Сент-Джонс у Нью-Йорку (St. John's University, USA), М. Рой уже багато років досліджує плагіат саме під таким кутом*.

Як зазначає М. Рой у своїй статті «Плагіат і самоплагіат: Що повинен знати автор» (Plagiarism and self-plagiarism: what every author should know): «Ключовою особливістю в усіх формах самоплагіату є наявність значних збігів між публікаціями та, найголовніше, відсутність чіткої вказівки на взаємозв'язок між різними дублікатами чи відповідними документами. Через останнє слово «прихований» завжди повинно бути додано до цих позначень (наприклад, прихований дублікат публікації та ін. Як й у випадку з традиційними формами плагіату, імовірною причиною самоплагіату є прагнення авторів збільшити кількість публікацій в своєму дробку» [10].

Очевидно, питання дублікатів публікації стосується, передусім прихованого повторного використання вже опублікованих даних, які відображаються в дубльованій публікації, як нові дані.

Найбільше уваги цьому приділяють науковці у сфері медицини, хімії, фізики тощо, позаяк, будь-які застарілі чи неактуальні дані можуть зашкодити здоров'ю населення.

Головний редактор Канадського журналу з кардіології (The Canadian

* <http://www.stjohns.edu/>

ЗАХИСТ ПРАВ

Journal of Cardiology) Е. Сміт (E. R. Smith) у своїй статті «Плагіат, самоплагіат і дублікат публікації» (Plagiarism, self-plagiarism and duplicate publication.) зазначає, що за останні 10 років редакційною колегією було виявлено лише два випадки явного плагіату. Також у його статті зазначено, що останнім часом редколегія журналу приділила увагу новому явищу самоплагіату. Далі Е. Сміт пояснив, що це випадки, коли автор публікує весь текст дослідження чи лише певні абзаци, які він опублікував раніше, але без вказівки на таку опубліковану інформацію.

Також Е. Сміт зазначає, що про самоплагіат ідеться й коли автор публікує ту статтю двічі та робить це недобросовісно. На жаль, такі випадки з боку дослідників не є рідкістю. Недавнім таким приклад обговорюваль на Всесвітній асоціації медичних редакторів: автор опублікував один і той самий документ двічі, та ще й одному й тому ж самому журналі, але в різні роки. Важко зрозуміти, як це може бути витлумачено як чесна помилка [11].

У 1997 р у Великій Британії був заведений Комітет з етики публікації (COPE). Нині він налічує понад 10 000 членів по всьому світу з усіх наукових галузей. Членство відкрите для редакторів наукових журналів та інших осіб, зацікавлених в етиці публікацій [12].

На офіційному сайті Комітету з етики публікації (COPE) опублікований випадок, коли один з журналів відмовив авторові в публікації матеріалу, є посилаючись саме на дублікат публікації.

При первинній оцінці наданого матеріалу автором редактор перевіряв деякі посилання на роботу цього ж автора, що були наведені в документі. Автор також зазначав у супровідному листі, що він широко описав деякі теми у статті, бо ці посилання давали зрозуміти більш точно викладений матеріал, але він стверджував, що цей документ є оригінальним синтезом матеріалу.

Дослідження чотирьох чи п'яти посилань виявило неприйнятно високий відсоток прямої реплікації: багато фраз і речень, а також деякі абзаци цілком. Роботу було відхилено з поясненням, що така практика дублювання матеріалу є неприйнятною та що журнал буде контактувати з керівником дослідницької етики в установі, яка спеціалізується на авторському праві.

Автор оскаржив це рішення, заявивши, що він був відкритий і чесний щодо попередніх публікацій та запитував, чому йому не дозволяється повторювати аргументи й ідеї навіть тоді, коли вони вперше були опубліковані в мало відомих журналах з обмеженим тиражуванням в інших сферах. Рішення цього журналу було підтримано.

Після журналу звернувся до директора установи з цілісності досліджень. Його відповідь містила цитату розділу з національного кодексу відповідального ведення досліджень: «Не допускається повторення звіту про ідентичні результати досліджень у кількох різних публікаціях, за винятком, зокрема, чітко обумовлених обставин, таких як огляд статті, антології, збірки чи переклади іншою мовою». Рішення цієї установи гласило, що автор чітко пояснив, що цей документ є критикою та що він раніше опублікував деякі теми, звертаючи увагу на відповідні посилання. Висновок був таким: «Я вважаю, що автор не порушив кодексу відповідального проведення досліджень». Питання прямої реплікації не було розглянуто в цій відповіді. Чи мав журнал вчинити інакше? [13].

Деякі учасники форуму висловили співчуття автору. Однак стаття була подана як оригінальна робота й автор повинен був зазначити про інші статті у своєму супровідному листі. Інші учасники форуму прокоментували, що такий вчинок може бути законним, бо пропонував один і той самий матеріал різним аудиторіям, а тому обидві статті можуть бути опубліковані в журналах. Усі учасники форуму погодилися з тим, що це

питання прозорості публікації. Автори повинні зазначити, чи публікували вони свої попередні статті, а також посилатися на них у тексті.

У таких ситуаціях може виникнути питання про порушення авторських прав і редактор має право нагадати автору положення законодавства про авторське право.

В іншому випадку форум погодився, що редактор зробив усе, що може, але він повинен переконатися, що його вказівки авторам сформувалися дуже чітко щодо питання порушення авторського права та принципів академічної доброчесності.

Провідні наукові журнали світу на своїх інтернет-сторінках мають розділ «Рекомендації». У цьому розділі, зазвичай, є підрозділ «Вимоги до публікації» чи «Редакційні питання». Саме в таких підрозділах йдеться про авторське право, правила цитування, поняття дубліката публікацій та ін.

Так, наприклад, міжнародний комітет редакторів медичних журналів ICMJE (невелика робоча група редакторів загальних медичних журналів), щороку під час зустрічей обговорює роботу рекомендацій колегій щодо поведінки, звітування, редагування та публікації наукової роботи в медичних журналах [14].

На сьогодні членами ICMJE є понад 10 медичних журналів з різних країн світу: British Medical Journal, Вісник Всесвітньої організації охорони здоров'я, Deutsches Ärzteblatt (Німецький медичний журнал), Ефіопський журнал медичних наук, JAMA (журнал Американської медичної асоціації), Медичний журнал з Нової Зеландії, Revista Médica de Chile (Медичний журнал Чилі), Ugeskrift for Laeger (данський медичний журнал) та ін.

На сайті зазначеної організації розміщено інформацію для авторів:

- 1) повторне подання — автори не повинні надсилати одну й ту саму роботу (навіть якщо вона перекладена на різних мовах) в один журнал;

- 2) дублікат та попередня публікація.

- дубльована публікація — це публікація матеріалу, що суттєво перебивається з вже опублікованим, без посилання на попередню публікацію [14].

Такі вимоги пояснюються тим, що читачі медичних журналів заслуговують бути впевненими, що опублікована інформація є оригінальною, якщо немає посилання, що автор та редактор навмисно перевидають статтю. Ця позиція застосовується на принципах міжнародного авторського права й етичної поведінки. Дублювання оригінальних досліджень є особливо проблематичним, оскільки це може призвести до ненавмисного подвійного підрахунку даних або невідповідної оцінки результатів одного й того ж дослідження, чим може спотворювати наявні докази.

Автори, котрі намагаються повторювати публікацію, отримують відмову в публікації повторного матеріалу;

- прийнятна вторинна публікація — вдруге опублікований матеріал в інших журналах або в Інтернеті, може бути виправданим та корисним, якщо він призначений для розповсюдження важливої інформації максимально широкій аудиторії (наприклад, рекомендації, розроблені державними органами та професійними організаціями тією самою або іншою мовою).

Друга публікація з різних інших причин також може бути виправданою за умови дотримання таких умов:

- автор отримав схвалення від редакторів обох журналів (редактор, який має вторинні публікації, повинен мати доступ до основної версії);
- пріоритет первинної публікації дотримується за час публікації, узгоджений обома редакторами з автором;
- стаття для вторинної публікації призначена для іншої групи читачів;
- додатковий матеріал, використаний у статті-дублікаті, точно відображає дані й інтерпретації первинної статті;

ЗАХИСТ ПРАВ

- додатковий матеріал інформує читачів про те, що цей матеріал був опублікований повністю або частково в інших журналах, наприклад, з приміткою: «Ця стаття базується на дослідженні, вперше зареєстрованому в (назва журналу з посиланням)»;
- коли один і той самий журнал одночасно публікує статтю кількома мовами з посиланням на те, що цей матеріал публікується різними мовами.

Рукописи на основі однієї бази даних. Якщо редактори отримують рукописи від дослідницьких груп або від однієї групи, що аналізують один і той самий набір даних, такі рукописи мають розглядатися самостійно, позаяк вони можуть відрізнятися аналітичними методами та/чи висновками. Редакція може розглянути можливість публікації кількох подібних рукописів, які, проте, мають різні аналітичні підходи й можуть доповнювати один одного.

Також редактори можуть розглядати випадки, коли для тривалих досліджень від початку було заплановано випускати численні публікації, що стосуються певних досліджуваних питань [15].

Звісно, постає питання, як бути науковцям, які проводять наукові дослідження, зокрема аспірантам і докторантам? У вимогах до оформлення дисертації, затверджених Наказом Міністерства освіти і науки України 12.01.2017 р. № 40 вказано: «...апробація матеріалів дисертації (зазначаються назви конференції, конгресу, симпозіуму, семінару, школи, місце та дата проведення)...» [16].

Апробація (від лат. *approbatio* — перевірка, оцінка) — схвалення, що спирається на перевірку, випробування, обстеження. З цього випливає, що до тексту дослідження необхідно додавати частини раніше опублікованих текстів [17].

Студенти мають бути інформовані про проблеми авторського права, зокрема про випадки, коли вони повторно використовують власні раніше опублікованого матеріалу в рамках своїх тез. Якщо

ви опублікували своє дослідження, наприклад, у журнальній статті, ви дійшли до певних домовленостей щодо авторських прав (навіть якщо ви не знаєте про це) з видавцем цієї статті. Вам потрібно буде отримати відповідний дозвіл для повторного використання значної частини матеріалу, якщо ваша теза має бути опублікована в Інтернеті чи поміщена в онлайн-сховище.

Самоплагіату можна дати визначення як візновиду плагіату, в якому автор перевидає роботу в повному обсязі або її частину багаторазово, використовуючи раніше написаний текст, як свою нову роботу. Отже, автор порушує принципи прозорості публікацій та академічної доброчесності та, як результат, вводить в оману суспільство.

Автори часто стверджують, що, оскільки вони є авторами, вони можуть використовувати роботу знову, як вони хочуть; вони не можуть реально плагіати ти самих себе. Проте суперечки тривають, чи можливий самоплагіат. Та етичний аспект самоплагіату є важливий, особливо тому, що може обмежувати авторські права видавця. Традиційні визначення плагіату не враховують для самоплагіату, моменти пов'язані з повторним використанням або перепрофілюванням текстів.

Усі науковці, вчені, дослідники незалежно від сфери, в якій вони працюють, повинні дотримуватися принципів академічної доброчесності та правил цитування. Цитування своїх раніше опублікованих робіт з посиланням є абсолютно нормальною практикою.

Цитування має використовуватись у всіх випадках, коли в роботі використані дані, взяті зі сторонніх джерел, а не отримані чи створені безпосередньо автором роботи або опубліковані автором раніше. Порушення вказаних нижче правил і їх недотримання в більшості наукових видань розцінюються як плагіат:

- якщо думка автора наводиться дослівно, то її необхідно взяти в лапки;

- якщо цитується великий уривок тексту, то він може не братися в лапки, натомість — виділяється або відбивається від решти тексту певним способом (набирається іншим кеглем, шрифтом, накресленням, відбивається від основного тексту більшими абзацними відступами тощо);
- допускається скорочення цитати, яке не веде до викривлення думки автора. Місце скорочення має бути відзначене в цитаті квадратними дужками з трикрапкою всередині;
- допускається перефразування цитати, зміна словоформ або відмінків певних слів. У такому разі цитата в лапки не береться, але в квадратних дужках обов'язково ставиться посилання на джерело (його порядковий номер зі списку використаної літератури, доданого до роботи);
- у списку використаної літератури завжди потрібно вказувати навіть ті джерела, які використовувалися під час підготовки роботи та вивчення теми, навіть якщо прямих посилань або цитувань цих джерел у роботі немає [16].

Висновки. Дослідження теми самоплагіату в різних країнах світу підштовхують до висновку, що використання цього терміна в нормативно-правових актах держави не є правильним. Варто розмежувати поняття «плагіат», «самоплагіат» і «дублікат публікації».

Очевидно, що поняття «самоплагіат», яке по суті є професіоналізмом, в офіційних документах не має звучати, а ч. 4 ст. 42 ЗУ «Про освіту» потребує вдосконалення.

А от поняття «дублікат публікації» необхідно ввести в методичні рекомендації, наприклад щодо розгляду матеріалів редакційними колегіями наукових видань. Підсумовуючи вище викладене, варто зазначити, що видавцям необхідно переглянути вимоги до наукових публікацій і додати розділи із роз'ясненнями про: плагіат, дублікацію публікації та вимоги до цитат. ♦

Список використаних джерел / List of references

1. Угода про асоціацію між Євросоюзом та Україною / Офіційний вісник України від 26.09.2014 р. 2014, № 75, том 1, Ст. 2125.
URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/984_011.
- Uhoda pro asotsiatsiyu mizh Yevrosoyuzom ta Ukrayinoyu / Ofitsiyyny visnyk Ukrayiny vid 26.09.2014 r. 2014, № 75, tom 1, St. 2125.
URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/984_011.
2. Закон України «Про освіту» / Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 38–39, ст.380. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2145-19/print>.
- Zakon Ukrayiny «Pro osvitu» / Vidomosti Verkhovnoyi Rady (VVR), 2017, № 38–39, st.380. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2145-19/print>.
3. Етичний кодекс вченого України. URL: <https://www.znu.edu.ua/etychnyj-kodex-uchenogo-Ukrayiny.pdf>.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови. К.; Ірпін': ВТФ Перун, 2005. С. 977. Velykyu tlmachnyu slovnyk suchasnoyi ukrayins'koyi movy. K.: Irpin'; VTF Perun, 2005. S. 977.
5. Про авторське право і суміжні права: Закон України / Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 13. Ст.64.
URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3792-12/print1443097366893420>.

ЗАХИСТ ПРАВ

- Pro avtors'ke pravo i sumizhni prava: Zakonu Ukrayiny / Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny (VVR). 1994. № 13. St. 64.*
 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3792-12/print1443097366893420>.
6. Закон про професійне навчання Федеративної Республіки Німеччина від 23.03.2005 р./BGBl. I. С. 931.
 URL: http://www.gesetze-im-internet.de/bbig_2005/BJNR093110005.html.
- Zakon pro profesijne navchannya Federatyvnoi Respubliki Nimechchyna vid 23.03.2005 r.*
 URL: http://www.gesetze-im-internet.de/bbig_2005/BJNR093110005.html.
7. Education Act 1996 the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland
 URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1996/56/contents>.
8. Elementary and Secondary Education Act of 1965 (ESEA), as amended USA.
 URL: <https://www2.ed.gov/policy/landing.jhtml?src=pn>.
9. Canada Education Savings Act (S.C. 2004, p. 26).
 URL: <http://laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/C-3.6>.
10. Miguel Roig. Plagiarism and self-plagiarism: What every author should know. *Biochemia Medica* 2010. 20(3). P. 295–300. URL: <http://www.biochemia-medica.com/content/plagiarism-and-self-plagiarism-what-every-author-should-know>
11. Eldon Smith R. Plagiarism, self-plagiarism and duplicate publication/ *The Canadian Journal of Cardiology*. 2007. Feb. 23(2). P. 146–147.
 URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2650652>.
12. The Committee on Publication Ethics (COPE).
 URL: <https://publicationethics.org/about>.
13. The Committee on Publication Ethics (COPE) / CASE NUMBER: 09-21.
 URL: <https://publicationethics.org/case/self-plagiarism>.
14. About ICMJE. URL: <http://www.icmje.org>.
15. Overlapping Publications. URL: <http://www.icmje.org/recommendations/browse/publishing-and-editorial-issues/overlapping-publications.html>.
16. Про затвердження Вимог до оформлення дисертації Наказ МОН України від 12.01.2017 р. № 40. / Офіційний вісник України. 2017 р. № 20. ст. 576.
 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0155-17>.
- Pro zatverdzhennya Vymoh do oformlennya dysertatsiyi Nakaz MON Ukrayiny vid 12.01.2017 № 40. / Ofitsynyy visnyk Ukrayiny. 2017 r. № 20. st. 576.*
 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0155-17>.
17. Словник іншомовних соціокультурних термінів.
 URL: <http://slovopedia.org.ua/39/53392/260673.html>.
- Slovyk inshomovnykh sotsiokul'turnykh terminiv.*
 URL: <http://slovopedia.org.ua/39/53392/260673.html>.

Надішла до редакції 11.12.2017 р.

Недогібченко Е. Академическая добросовестность: составляющие элементы. В статье проанализирована ст. 42 Закона Украины «Об образовании», принятый в сентябре 2017 г. Основная часть статьи посвящена новому понятию самоплагиата. Также в статье исследованы: публикации зарубежных ученых; рекомендации иностранных вузов по оформлению научных работ, международное и зарубежное законодательство по данной тематике.

Ключевые слова: академическая добросовестность, плагиат, самоплагиат, дубликат публикации

Nedogibchenko Ye. Scientific integrity: compound elements. Scientific integrity, plagiarism, self-plagiarism, duplicate of publication. About all these phenomena and

*С. Недогібченко***ЗАХИСТ ПРАВ**

concepts a lot of the language is going on recently in periodicals, conferences and the environment of scientific events, both in Ukraine and in the world.

In connection with the adoption by Ukraine of a course on the EU, the process of reforming various spheres of life in the country has long been started in the country. The reform of any sphere of life and activities of the state and society begins with the development and adoption of new legislation.

Within the limits of this article, an analysis of the concept of «Scientific integrity», which is enshrined in Article 42 of the Law «On Education», and in particular of part 4, defines the violation of academic integrity, is interesting.

However, there is no definition of self-plagiarism in the Law of Ukraine «On Copyright and Related Rights», nor in the Great Explanatory Dictionary of Modern Ukrainian.

If we consider the essence of the definition of «self-plagiarism», then we can conclude that this meant the violation of the principles of academic integrity during the duplication of publication.

A well-known psychologist at St. John's University in New York, ph.d., Miguel Roig, has been studying plagiarism for many years from this point of view.

The issue in the duplicate of the publication relates to the hidden reuse of the already published data displayed in the duplicate publication as new data.

Key words: academic virtue, plagiarism, self-plagiarism, duplicate publication

ВИЙШЛА ДРУКОМ

**Питання інтелектуальної власності : зб. наук.праць. Випуск 14 / редкол. :
О. П. Орлюк та ін.; НДІ ІВ НАПрНУ. — К. : Інтерсервіс, 2017. — 202 с.
ISBN 978-617-696-644-9**

Збірник містить наукові праці з питань, пов'язаних правом інтелектуальної власності в Україні, наближенням його до законодавства ЄС, економіки та правом інтелектуальної власності в контексті економічної глобалізації. Наукові статті відображають певні наробки фахівців НДІ інтелектуальної власності, отримані за результатами дослідження, проведених у 2016 р., які присвячені Всеукраїнському тижню права.

Для науковців, аспірантів і практичних працівників сфери інтелектуальної власності.